

Having (and Being)

calli
rrhoe

Sina 9, 10680 Athens
Tue, Wed, Fri 11 am – 7 pm
Thu 11 am – 8 pm
Sat 12 am – 4 pm and upon request
hello@callirrhoe.info
www.callirrhoe.info

25 January – 30 March 2024

With works by

Birke Gorm

Jojo Gronostay

Demian Kern

Marilia Kolibiri

Katerina Komianou

Irina Lotarevich

Lazar Lyutakov

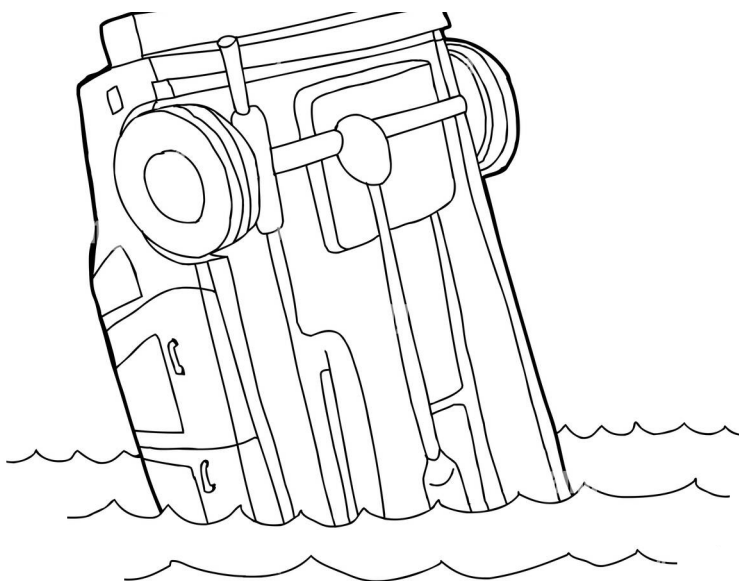
Rondi Park

Kerstin von Gabain

Min Yoon

curated by

Severin Dünser

Δεν είμαστε απλώς περικυκλωμένοι από πράγματα· αλλά επιλέγουμε να περικυκλώνουμε τους εαυτούς μας με αυτά. Και αυτό σημαίνει περισσότερο από ό,τι θα μπορούσαμε να υποθέσουμε. Η σχέση που αναπτύσσουμε με τα πράγματα αντικατοπτρίζει τον τρόπο που είμαστε. Αυτό που έχουμε δεν είναι μόνο αυτό που χρειαζόμαστε, αλλά συχνά και ένας τρόπος για το πώς θέλουμε να μας βλέπουν οι άλλοι. Έτσι, το να έχεις και το να είσαι είναι πτυχές που επηρεάζουν η μία την άλλη, καθιστώντας την ανθρώπινη ύπαρξη αισθητή. Η έκθεση προσπαθεί να περιγράψει το πολυδιάσπαστο Είναι μέσα από την υλοποίηση των επιθυμιών μας. Γλυπτά, έτοιμα αντικείμενα, φωτογραφίες και πίνακες μας φέρνουν πιο κοντά όχι μόνο στον εαυτό μας, αλλά και στα πράγματα με τα οποία ζούμε.

Η χρήση υλικών είναι κρίσιμη στα έργα της Birke Gorm. Το κύριο υλικό είναι η γιούτα, το οποίο η Gorm (*1986) συνδυάζει με νήμα πολυπροπυλενίου και αλουμίνιο. Οι γυναίκες που απεικονίζονται στα έργα ασχολούνται με δραστηριότητες στις κουζίνες – κατεβάζουν αντικείμενα, τα τοποθετούν, και αναδιατάσσουν ό,τι χρειάζεται. Φυσικά, αυτό αποτελεί μια κριτική της εργασίας και των συνεπειών της για την ισότητα των φύλων, όπως αναλύει η Gorm.

Οι γλυπτά του Jojo Gronostay (*1987) δεν είναι μεγάλα σε μέγεθος, αλλά είναι έντονα μαύρα. Δημιουργούν την εντύπωση αφρικανικών γλυπτών που κατασκευάζονται από έβενο, αν και πραγματικά αποτελούνται από δύο φιαλίδια και έχουν επικαλυφθεί με μαύρο χρώμα. Ενώ η μοντερνιστική τέχνη τη δεκαετία του 1920 αντλούσε έμπνευση από την αφρικανική τέχνη, ο Gronostay παίρνει μια στροφή προς την αντίθετη κατεύθυνση, μετατρέποντας αντικείμενα του καταναλωτισμού σε κάτι που γεφυρώνει τον μετα-αποικιοκεντρισμό, την ταυτότητα και τις παγκόσμιες οικονομικές δομές.

Ο πίνακας του Demian Kern (*1990) αποτελείται από αναπαραστάσεις προβολών ζωγραφισμένες από λάδι. Οι εικόνες που προβάλλονται στον καμβά είναι κομμάτια από μια συλλογή φιγούρων της Swarovski. Αυτό που είναι συνήθως διαφανές, φωτεινό και λαμπερό μετατρέπεται σε μια αδιαφανή δομή αντανάκλασεων. Μπορούμε ακόμη να αναγνωρίσουμε το αρχικό φίλτρο, αλλά οι μορφές που βλέπουμε έχουν ελάχιστα κοινά με το λαμπερό κόσμο για τον οποίο η εταιρεία είναι γνωστή.

Τα έργα της Μαριλίας Κολυμπίρη (*1993) κυρίως περιστρέφονται γύρω από ό,τι καταναλώνουμε - είτε πρόκειται για φαγητό, προϊόντα, είτε εικόνες. Σε αντίθεση με την ατομική της έκθεση, τα κεραμικά έργα της στην ομαδική έκθεση επικεντρώνεται στο πώς μοιραζόμαστε εικόνες από ό,τι εκτιμούμε. Φυσικά, δεν περιορίζεται σε ζώα, παγωτό ή μόδα. Το κεντρικό θέμα είναι συχνά το ίδιο το σώμα, το οποίο αντικειμενοποιείται και γίνεται θέμα κοινωνικού ναρκισσισμού στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Οι φιγούρες της Κατερίνα Κομιανού (*1984) δεν μοιάζουν απλώς με γάτες. Λειτουργούν ως σύμβολα που αποτρέπουν το κακό. Παρόμοιες με αποτρεπτικά αγάλματα, προστατεύουν εμάς από αρνητικές δυνάμεις. Δρώντας ως ιεροί φύλακες, προστατεύουν τη σύνδεσή μας με την άγρια φύση και τον καθαρισμό - παρόμοια με ένα φυλαχτό που μας προστατεύει από το κακό μάτι.

Και τα δύο έργα της Irina Lotarevich (*1991) πραγματεύονται τη δυνατότητά μας να αντικειμενοποιούμαστε. Το 'Steel Price Index (test strip)' είναι μια συμπυκνωμένη έκδοση ενός καταλόγου από ένα εργαστήριο μετάλλου, όπου το μεγαλύτερο μέγεθος αντιστοιχεί στο ύψος της καλλιτέχνης. Από την άλλη, το 'Binder with Skins I' είναι μια χυτή απεικόνιση ενός φακέλου με δύο κομμάτια "κρέατος" στο πάνω μέρος του. Εμπνευσμένο από την προσωπική της εμπειρία μετακίνησης από τη Ρωσία στις ΗΠΑ και στη συνέχεια στην Αυστρία, οι φακέλοι ήταν η πρώτη επιλογή για τη συλλογή προσωπικών εγγράφων ώστε να μπορεί να αποδεικνύει την ταυτότητά της.

Η εγκατάσταση του Lazar Lyutakov (*1977) αποτελείται από μια μεταλλική δομή και δύο λάμπες λάβας. Η μεταλλική δομή προσδίδει μια συγκεκριμένη σοβαρότητα στο έργο, η οποία αντισταθμίζεται από τις δύο άμορφες φωτιές. Είναι αρκετά χιουμοριστικές σε σχέση με την τεχνική της συναρμολόγησης, και επομένως δεν είναι πολύ λειτουργικές. Παρόλο που μοιράζονται φως, σχεδιάστηκαν περισσότερο για να αναδείξουν το παιχνίδι του υγρού τους. Αρκετά ενδιαφέρον (και χιούμορ) παρουσιάζει το ότι το υγρό των λάμπων λάβας χρησιμοποιείται για τη δημιουργία κωδικών ασφαλείας προς όφελος της ασφάλειας του διαδικτύου.

Τα δύο έργα της Rondi Park (*1993) δείχνουν προς αντίθετες κατευθύνσεις. Το ένα παρουσιάζει ένα δέντρο που φέρει καρπούς, συμβολίζοντας το βάρος της επιθυμίας και το περίπλοκο αίσθημα της ανεπάρκειας. Παρόλο που το δέντρο ευγενικά παραχωρεί τους καρπούς του στη βαρύτητα, αντίθετα επισημαίνει το προσωπικό βίωμα της, την απουσία ενός φίλου που εξαφανίστηκε κατά τη δημιουργία του έργου. Το άλλο έργο πηγάει από το Goody Hair Pin, μια εταιρεία με κοκαλάκια μαλλιών που η νεαρή καλλιτέχνης φορούσε στη δεκαετία του 1990. Το έργο είναι μια σύνθεση διάφορων σχεδίων από το Goody Pin, εξερευνώντας θέματα πνευματικής συγγένειας και τη δική της παιδική φιλοδοξία: να έχει έναν φίλο με τον οποίο θα αισθανόταν ασφαλής.

Το γλυπτό της Kerstin von Gabain (*1979) δεν είναι ούτε αυθεντικό ούτε πλαστό. Αντιθέτως, υπάρχει στον άυλο χώρο μεταξύ ερωτημάτων αναπαράστασης και μίμησης, εσωτερικών εμπειριών και συναισθημάτων. Η χρησιμοποιεί τη μίμηση ως εργαλείο για να διαμεσολαβεί ανάμεσα στον εξωτερικό κόσμο και τον αντίκτυπό του στο εσωτερικό του καλλιτεχνικού έργου. Ωστόσο, παραμένει ασαφές κατά πόσο η μύτη του Πινόκιο είναι μοντελοποιημένο σε πραγματικό μέγεθος.

Το έργο του Min Yoon (*1986) αποτελείται από δύο μικρά γλυπτά που κινούνται ανάμεσα στο φάσμα των μέσων που συνήθως βρίσκουμε στο έργο του. Ενώ κυρίως δημιουργεί γλυπτά χρησιμοποιώντας διάφορα υλικά και σχέδια, τα δύο προς έκθεση μολύβια έχουν χαραγμένες τις λέξεις: 'Easy to identify and symbolise (Εύκολα αναγνωρίσιμα και συμβολικά).' Αυτή η φράση είναι μια ελαφρά παραλλαγή μιας πρότασης που βρίσκεται στα στυλό με BIC ball-point, λειτουργώντας, όπως την περιγράφει ο καλλιτέχνης, «ως περιγραφή του καλού σχεδιασμού του προϊόντος του.»

The exhibition was kindly supported by

 Federal Ministry
Republic of Austria
Arts, Culture,
Civil Service and Sport